

[Koføed.]

taget, at debatformen herinde har den skavank, at man føler sig forpligtet til at opremse alle de detailændringer, der er. Jeg synes for så vidt, det burde være nok, hvis jeg f. eks. her henviser til de ændringsforslag, der er aftrykt i betænkningen, og så vil jeg forsøge at kommentere disse ændringer uden at citere ordret, hvad de går ud på. Det går jeg ud fra at udvalgsmedlemmerne ved.

Må jeg lige forinden sige med hensyn til udvalgsarbejdet, at jeg for så vidt også deler hr. Poul Schlüters opfattelse, at vi godt kunne være kommet i gang tidligere med dette udvalgsarbejde, men da det først kom i gang, må jeg dog sige, at det gik stærkt, det gik til tider for stærkt.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt det havde sådan et hastværk, må jeg sige til finansministeren, at der havde ikke været noget som helst i vejen for, at man havde ventet til efteråret, når først loven skal træde i kraft den 1. januar 1973. Men når stillingen er, som den er i folketinget, og regeringspartiet og SF er indstillet på at gennemføre lovforslaget, så synes jeg på den anden side ikke, at det betyder noget som helst, at vi her i folketinget forsøger en udsættelse på disse 12 søgkedage. Når magtbalancen er således og finansministeren er helt indstillet på, at dette afgiftsforslag skal gennemføres, og han har flertal, så synes jeg, resultatet må blive det samme, selv om vi venter 12 dage. Mit indtryk — og jeg har trods alt været til alle udvalgs møder — har været, at finansministeren ikke har været til at rokke i denne sag, så derfor vil jeg personlig ikke gå ind for, at vi skal udsætte behandlingen i 12 søgkedage. Enten venter man til efteråret, eller også vedtager man det nu. Det synes jeg er det rent konkrete, jeg vil sige først.

Jeg har nogle principielle ting. De ændringsforslag, finansministeren har stillet, kan vi godt gå ind for. Disse ændringsforslag er jo affødt af forhandlingerne, og her må jeg rose finansministeren — det er måske ikke nødvendigt, jo, det er nok nødvendigt at rose finansministeren en gang imellem — for om disse ting har finansministeren været forhandlingsvenlig, og han har været saglig. Det har jeg ikke noget at udsætte på. Derimod er finansministeren over-

hovedet ikke til at rokke i praksis vedrørende afgiftssatserne. Vi fik nogle små slikkepinde, fordi finansministeren skulle vise sig venlig, men i realiteten er der intet i de slikkepinde. Man kan jo sagtens forlange 300 kr. for meget for en vare og så nøjes med at få 200 kr. til sidst, og det er noget af det samme, finansministeren har gjort i dette tilfælde.

Finansministeren havde vist nok det indtryk ved første behandling, at venstre principielt var modstander af arveafgifter overhovedet. Det må jeg da afvise, men det er absolut rigtigt, at vi er modstandere af de aktuelle forhøjelser, fordi vi mener, at der er så mange bivirkninger ved dem. Bl. a. rammer de erhvervslivet ganske hårdt, som også hr. Poul Schlüter har været inde på, og jeg skal ikke uddybe disse argumenter yderligere.

Til paragraffen om henstandsordningen fik udvalget finansministeren til at stille ændringsforslag. Det er selvfølgelig i forhold til det oprindelige lovforslag en forbedring, og det er vel også i forhold til den gældende lov en forbedring, at arveloddén kan indestå i erhvervsvirksomheden helt op til 15 år. Dette har fået det radikale venstre til at stemme for hele lovforslaget, fordi man mener, at det er en så væsentlig forbedring i forhold til det første forslag, at man godt kan sluge de forhøjede afgifter.

Men ikke desto mindre har der fundet en forhøjelse sted af afgifterne, som gør, at denne henstand alligevel ikke virker efter sin hensigt, for, som man har været inde på tidligere under det forrige punkt på dagsordenen, betyder det reelt, at man skyder en statsprioritet ind i disse virksomheder, og denne statsprioritet skal nu til at forrentes. Jeg mener, at hvis finansministeren virkelig havde vist vilje til at lette generationsskiftet, så burde denne henstandsordning have været bedre, i hvert fald rentefri. Jeg mener også, at vi måske i udvalget, hvis vi havde arbejdet videre med denne sag, kunne have fundet en ordning, der havde lettet disse virksomheders overgang, der nu belastes af arveafgiften. Hvis virksomheden er velkonsolideret, belaster denne arveafgift dens likviditet og dens muligheder for finansiering senere hen. Så jeg mener, at der virkelig her var et problem, som man kunne tage fat på og måske løse ved medarbejderdemokrati.